

GİZLİ BAHÇENİN ÇOCUKLARI

Rabia Hanım okulunda güzelliği zarafeti ve bilhassa ince davranışları ile tanınmış çok sevilen bir öğretmendi. Rabia öğretmen okuldan içeri girince sanki bilinmeyen bir ışık etrafı aydınlatır en kızgın bir insan bile onu görünce yumuşayıverirdi. Daima gülen yüzü ile bir olay karşısında asla öfkelenmez kızmak yerine nasıl düzeltilebilir, ne gibi bir çare vardır onu araştırır çok zaman da dertlere derman olurdu. Geçen yıl evlendiği Doktor Ömer Esen zengin bir aileye mensup tanınmış bir cerrahtı. Böylece Rabia öğretmen maddi olarak da başvurulacak ilk kaynak gibiydi. Rabia öğretmen İstanbul üniversitesi felsefe bölümünde okumuş çok sevdiği bu konuda uzun yıllar araştırma yapmıştı (insan ve yaşam).

Dünyadaki gerçek değerler onu çok ilgilendiriyordu. İyilik güzellik ve özveri onun kendine hedef seçtiği değerlerdi. Üniversiteyi bitirme tezindeki araştırması ünlü yayınlar arasında yer almıştı. O gün okula geldiğinde ışığı yükseltilmiş bir lamba gibi ışıltılar saçıyordu. Belli ki bu gün çok sevinçliydi. Elinde bir kutu pasta ile doğruca müdüre hanımın odasına girdi. Ona hamile olduğunu söyledi. Diğer öğretmenlerle birlikte küçük bir kutlama yaptılar. Rabia öğretmen o çok sevdiği çocuklardan birinin öz annesi olma hazırlığına girişmişti. En güzel en isabetli eşyaları almak için şimdiden bebek eşyası satan mağazaları bir bir gezmeye başlamıştı. Öte yandan zaten doktor olan eşi onu sık sık kadın doğum uzmanı Muzaffer beye götürüyor, uzun uzun incelemeler yapıyorlar, bebeğin ve annenin sağlıklı olması için en ufak bir ihmal olmasın diye gözetim altında tutuyorlardı. Doğum için en iyi en pahallı hastaneyi şimdiden ayarlamışlardı. Evlerinde sevinç ve coşku gün geçtikçe artıyordu. Rabia öğretmenin ailesi ve eşinin ailesi doğum gününü sabırsızlıkla bekliyorlardı. Rabia öğretmen eşinin evine gelin gitmişti. Eşi Ömer beylerin evi Nişantaşı'nda 5 katlı Esen apartmanıydı. Alt katta dükkânlar vardı. Bir üst katta Ömer beyin annesi ve babası, ikinci katta üroloji uzmanı Dr. Emir Esen oturuyordu. Üçüncü katında kız kardeşi Emel, dördüncü katında Ömer Bey ve Rabia Hanım yerleşmişti. Beşinci katında aşçı başı ve hizmetliler kalıyor, büyük mutfakta bu katta bulunuyordu. Ailenin tüm yemekleri burada pişer, bazen toplu yemek yenilirdi. Bezende evdekilerin sayısına göre yemekler dağıtılırdı. Ama beş çayında mutlaka beraber olunur, Ömer Beyin anne ve babasının bulunduğu katta toplanılırdı. Büyük salonda çay içilir, kurabiyeler yenirdi. Günün olayları tartışılırken Ömer Beyin annesi Süreyya hanımın gönlü alınılırdı. Gülüşür konuşur dinlenirlerdi. Doktor Ömer Beyin babası eski bir generaldi. Ona herkes paşam diye hitap eder, saygı gösterirdi.

Zaten aşçı başı da askerde bu aileyi tanımış yanlarına yerleşmişti. Aşçı başı Cemal Ustaya çok güvenirlere ve severlerdi, hatta ara sıra onun köyüne bile giderlerdi. Bu aile çok ahenkli, uyumlu, gerçekten onur duyulacak bir yapıya sahipti. Rabia öğretmen böyle bir aileye gelin geldiği için Allaha şükür eder mutluluklarının devamı için niyazda bulunurdu. Hele yaz gelince Suadiye'deki köşkte geçen günler muhteşemdi. Ömer beyin anne ve babası mayıs ayında köşke gelirler altı ay burada otururlardı. Köşkün çok büyük bir avlusu ve avlunun ortasında kocaman bir havuzu vardı. Havuzun etrafında her çeşit çiçeği bir arada görebilirdiniz. Havuzun içinde de gerçek kuğular gezinirlerdi. Büyük babası kuğuları çok sevdiği için bahçenin bazı yerlerine mermerden kuğu heykelleri yerleştirmişti. Onun için

çevredeki komşular buraya Kuğulu Köşk diyorlardı. Köşk üç katlı bir bina idi. Birinci katta büyük bir salon ve mutfak bulunuyordu. Mutfak tarafında yirmi dört kişilik büyük bir yemek masası ve sandalyeler, karşı tarafta da klasik tarzda koltuk ve kanepeler özenle yerleştirilmişti. Yerdeki Bünyan el halıları çok görkemli gözüküyordu. Sehpa ve masaların üzerinde el işi örtüler geleneksel işlemeli yastıklar kadife perdeler doğrusu buraya mistik bir hava veriyor, insanın içi açılıyordu.

Köşkte hemen hemen her gün misafirler bulunur, kimi yabancı konuklar üçüncü katta yatılı kalırlardı. Yine burada da beş çayları çok renkli geçiyordu. Hem Süreyya Hanımın hem paşa babanın doktor olan çocuklarının pek çok dostları vardı. Zaten bu aile elindekini paylaşmayı seven çok cömert insanlardı. Sık sık yemekler çok kalabalık yenilirdi ve bazen radyo sanatçıları da buraya gelir klasik Türk sanat müziği geceleri düzenlenir paşa baba da kemanla onlara eşlik ederdi. Yine böyle bir gecenin ardından herkes odalarına istirahata çekilince Rabia ansızın rahatsızlandı ve sanki doğum hali gibi bir hal olmuştu. Oysa henüz yedi aylık hamile olduğu için korkuyordu. Eşi hemen Doktor Muzaffer Beyi aradı, ailecek hastaneye gittiler ve Emre sezaryenle alındı. Prematüre olduğu için küveze koydular Emre'yi. Emre yirmi gün küvezde kaldıktan sonra köşke döndüler. Ailenin ilk torunu olduğu için herkes çok seviniyordu. Paşa dede ile Süreyya Hanım Emre'yi öpmeden asla uyumazlardı. Onları kutlamak için her gün yakın ve uzak akrabalar, dostlar göz aydınına geliyor Emre'ye kucak dolusu hediyeler getiriyorlardı. Bu hediyeler öylesine çoğalmıştı ki Rabia Hanım büyük bölümünü çocuk yuvalarına bağışlamıştı. Günler böyle neşe ve mutluluk içinde geçiyordu. Artık sonbahar gelmiş Suadiye'den Nişantaşı'na dönmüştü. Bu arada Emre de altı aylık çok güzel bir çocuk olmuştu. Ömer Beyin doktor arkadaşları onları sık sık ziyarete gelirler hem Emre'yi severler hem de Emre'nin sağlığıyla ilgilenirlerdi. Zaten Doktor Ömer Bey de Rabia Hanım da çok meraklılardı. Emre'yi her ay en ünlü çocuk doktoruna götürüyorlar, her şeyin normal olduğunu sanıyorlardı. Oysa bir arkadaşları Emre'nin şüpheli halleri olduğunu söyledi. Gerçektende Emre bir yaşına geldiği halde yardım almadan oturamıyordu.

Doktorlarını uyardılar ve emar çektirdiler, işte o zaman Emre'nin hidrosefali diye bir rahatsızlığı olduğu anlaşıldı. Hemen ameliyata alındı, sonra tedavinin hiç ardı kesilmeksizin yıllarca sürdü. Bu arada emre serpilip büyümüş 3 yaşına gelmişti ama henüz yürüyemiyor ayakta bile duramıyordu. Ömer Bey Emre'yi ve eşini de alarak Avrupa'nın en ünlü çocuk cerrahisi hastanesine gittiler. Emre orada ayaklarından ameliyat oldu. O yazı Emre Suadiyede'ki köşkte ayakları alçılar içinde çok zorlanarak geçirdi. Sonrasında fizik tedavi hep devam etti.

Emre sekiz yaşına geldiğinde özel bir okula gitmeye başladı. Rabia öğretmen oğlunu sabah okula bırakıyor akşam alıyordu. Aşçı başı Cemal efendinin bir akrabası Fatma Hanım Rabia'ya yardım ediyordu çünkü Emre tuvalete bile kucakta gidiyordu. Günler böylece biraz zahmetli geçiyordu ama Emre ilköğretim okulunu başarı ile tamamladı. Artık yakışıklı bir genç olmuştu. Bir yıl evde dinlendikten sonra Galatasaray lisesine gitmek için hazırlanacaktı. Doktor Ömer Bey ve Rabia durmadan araştırmalar yapıyorlar belki Emre yürüyebilir ümidi ile doktor doktor dolaşıyorlardı. Bu arada Doktor Ömer Bey Avrupa'ya kongreye gidecekti. Orada ermenin hastalığı ile ilgili bir uzman doktordan çok iyi isim diye bahsediliyordu. Acaba yeni bir tedavi yöntemi bulunabilir mi diye gitmişken Emre'nin tüm emar ve gelişim cd' lerini

yanına alıp doktorla görüşmeyi düşündü. Bu fikrini Rabia'ya da söyledi. Rabia birden heyecanlandı 'ben de geleyim' dedi.

Ama aklına Emre geldi. Onu ilk defa yalnız bırakacaktı. Fatma teyze 'sen merak etme Cemal Efendi ile biz onu asla ihmal etmeyiz, gözünüz arkada kalmasın' dedi. İki gün içinde hazırlanıp yola çıktılar. Uçaktan inince hemen Emre'yi aradılar, 'merak etmeyin geldik, otelimize yerleştik, siz nasılsınız' diye sordular. Fatma teyze annesinin yokluğunda hep Emre'nin odasının yanındaki odada yatıyor tuvalete giderken, yemeğe çıkarken Emre'ye yardım ediyordu. İlaçlarını saatinde içiriyor, Cemal efendi de yemeklerini yapıyor, Emre'yi hiç yalnız bırakmıyorlardı. İki gün sonra Emre'nin telefonu değil de salondaki telefon uzun uzun çaldı. Fatma teyze koşar adımlarla salona geldi, telefonu açtı. Yabancı dil konuşan birisi bir şeyler söylüyordu. Fatma teyze hiçbir şey anlamamıştı İki saat sonra Emre'nin Avrupa'daki amcası aradı. Doktor Ömer Bey ile Rabia trafik kazası geçirmiş ve şuanda hastanedelermiş ama konuşacak durumda değilermiş. Üç gün sonrada acı haber geldi; Doktor Ömer ve Rabia öğretmen maalesef kurtarılamamıştı. Fatma Teyze şaşkına döndü, ne yapacağını bilemedi. Zaten acılı bir kadındı, eşi çok genç ölmüş, tek oğlu da Almanya'da yaşıyordu. Oğlundan sadece dini bayramlarda bir haber alırdı. Geçen yıl da Paşa ile Süreyya Hanım birbiri ardına kalp krizinden vefat ettiler. Bu arada Emel evlenip gitmiş, Emre'nin amcası da dairesini satıp Avrupa'ya yerleşmişti. Suadiye'deki köşk ise yok pahasına satılmıştı. Şimdi Fatma teyze Emre ile yapayalnız kaldılar. Bu haber herkesi yıktı, cenazeler bir hafta sonra İstanbul'a geldi, Teşvikiye camiinden büyük bir törenle aile kabristanına gömüldü. Tıp camiası, akraba ve dostlar Nişantaşı'nın taşı toprağı, kuşlar bile ağlıyordu. Emre sanki taş kesilmişti, artık hiçbir şeyi sevmiyor yemek yemiyor ve hiç gülmüyordu. Dükkânlarındaki kiracı Ahmet Amca Emre'yi her gün dükkâna getirir onu eğlendirirdi. Ama Emre artık oraya bile gitmek istemiyordu. Böylece aylar yıllar geçti. Fatma teyze sık sık Emre'nin arkadaşlarını çağırır onlara çaylar hazırlardı. Emre'nin halası ve dayısı da sık sık gelip Emre'yi avutmaya çalışıyorlardı. Zamanla alıştılar. Fatma Teyze Emre'yi kendi oğlu yerine koydu, onu asla bırakmazdı. Emre de babasından kalan maaşını Fatma teyzeye veriyor, dükkânlarından gelen kiralar ile de rahatça geçiniyorlardı. Artık yaz günlerinde de Nişantaşı'nda kalıyorlardı. Emre sokağı yakından seyretsin diye birinci kata taşındılar. Akşamları Emre geç vakte kadar televizyon izlerdi. Fatma Teyze de o akşam biraz erken uyumak istedi ve üst kata yatmaya giderken Emre'ye sende artık uyu diye tembih etti. Fakat hava sıcaktı Emre pencereyi ardına kadar açtı. Yine annesini düşündü başucundaki deftere şiirler yazdı. Hüzünlendi ışığı söndürdü, uyuyup kalmıştı. Saat sabah dört gibiydi. Aniden yatağından doğrulup başucundaki lambayı yaktı, ışık odayı iyice aydınlatmıştı. Bir baktı ki karşısında genç bir delikanlı duruyordu. Sandalyeye bıraktığı pantolonundan cüzdanını almış bir elinde de cep telefonu hiç hareket etmeden donmuş gibi duruyor. Emre çok şaşırmıştı, onun hırsız olduğunu anlamıştı. Ama hiç mi hiç korkmadı. Çok yumuşak bir sesle 'sen ne yapıyorsun orada' dedi. Genç delikanlı çorabından bir çakı çıkardı ve Emre'ye 'sakın beni yakalamaya kalkma saplarım' dedi. Emre yine gayet sakin 'oğlum görmüyor musun ben seni nasıl yakalarım ayağa bile kalkmam' dedi. Emre uzun boylu birazda kilolu olduğu için doğrusu yatakta çok heybetli görünüyordu. Hırsız inanmadı 'hadi be benimle dalga geçme' dedi, hızla kaçmaya çalıştı fakat ayağı Emre'nin tekerlekli sandalyesine takılınca inandı ve rahatladı. Emre ona hırsız demek istemiyordu. Çünkü karşısındaki genç, güzel yüzlü, temiz,

iyi bir insan görünümünde ve onun akranı olacak yaşta gözüküyordu. Ona 'ismin ne senin' diye sordu. Genç 'benim ismim Adil' dedi. Emre de 'senin isminin ne anlama geldiğini biliyor musun bu yaptığının tam tersi, sen adını değiştir' dedi. Adil sinirlendi 'sana ne ulan pis sakat sen kendine bak' dedi. Ama Emre yinede hiç kızmadı. Adil 'bak bana pis sakat dedin ama sen güçlüsün sağlıklısın ki buraya tırmanıp çıkmışsın ama inan ki yerinde olmayı hiç istemezdim ben bu olay karşısında sakatlığımın gurur duydum gizlice insanların evine girip onların içlerine korku salacağıma sakat olmayı yeğlerim' dedi. Adilin öfkesi hala dinmemişti. Emre'ye sert bir sesle 'sen hiç aç kaldın mı?' dedi. Emre de 'çok' dedi 'ben devamlı diyet yapıyorum, hiçbir zaman istediğimi doyusuya yiyemem' dedi. Emre onu yumuşatmaya çalışıyordu, 'siz kaç kardeşiniz annen baban var mı?' diye sordu. Adil artık Emre'den kendisine bir zarar gelmeyeceğini anlamış ve gevşemişti. Anlatmaya başladı, 'biz on kardeşiz anam da var babam da var, onlar Ardahan'da yaşıyor'. 'Ben dayımın yanına çalışmaya geldim beni adam ol diye yolladılar ama dayım beni sık sık dövüyordu yengemde beni evde istemedi. Dayımın tamirhanesinde yatıp kalkıyordum, annemi çok özledim. Memlekete gitmek istedim ama dayım hem para vermedi hem de bir güzel dayak atıp beni dışarı attı. Bende sokakta Salih'le tanıştım. Biliyor musun bu benim ilk hırsızlığım, Salih bana alışsın sonra para ile oynarsın dedi. Ama ben bunu yapamam, al al paralarını da cep telefonunu da senin olsun' dedi ve Emre'nin üzerine fırlattı ve 'sen anneni özlemez misin?' diye ağlamaya başladı. Emrede annesini çok özlemişti, kısık bir sesle 'özlemez olur muyum hem de öyle özledim ki keşke benim annemde yaşıyor olsa da çok uzakta olsaydı' dedi ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladılar. Emre Adil'e ellerini uzattı, Adil de Emre'nin ellerini tuttu, biraz daha ağladılar ikisinin de sınırları bozulmuştu. Sonrada gülmeye başladılar. Adil koynundan işlemeli bir mendil çıkardı. 'Bu mendili bana annem uğur olsun diye verdi' dedi. Tam o sıra bir ayak sesi duyuldu ama sanki Adil hiç gitmek istemiyor gibiydi. Emre ona 'sen şimdi git öğleye doğru tekrar gel hem konuşur hem yemek yeriz' dedi. 'Merak etme burada bir tek Fatma teyze var oda benim mutluluğum için her şeyi yapar. Ben seni dükkândan tanıdığım diye anlatırım' dedi ve ona paraları tekrar verdi. 'Al bu telefonda senin olsun' dedi. Adil itiraz etti ise de Emre zorladı ve Adil sadece yüz lirasını alıp pencereden atlayıp gitti. Bu arada annesinin verdiği mendili orada unuttu. Emre buna sevindi. Hiç olmazsa adil bunu almak için gelir diye düşündü. Gerçektende öğleye doğru Adil kapıyı çaldı. Fatma teyze sende kimsin diye epey cebelleşti. Ama Emre 'bırak Fatma teyze gelsin ben onu Ahmet amcanın dükkânından tanıyorum' deyince Fatma teyzede içeri aldı. Adil ile Emre biraz güldüler öpüştüler ve doğruca yemek masasına oturdular. Emre'nin yemeği hem az hem de yağsız ve tuzsuzdu. Adile dolu dolu pilav ve biftek koydular sonrada çaylar ve pastalar, doğrusu çok zevkli bir yemek olmuştu.

İki genç öyle güzel muhabbet ediyorlardı ki Fatma teyze Emre'yi anne ve babasını kaybettikten sonra ilk defa böyle neşeli görüyor için için seviniyordu. Adil Emre'ye köyünü ve ailesini anlatıyordu. Emre de ara sıra ona takılıyordu. Yalvarır bir sesle 'ne olur her gün gel beraber yemek yeriz konuşuruz' dedi. Adil de ona biletini gösterdi, 'verdiğin parayla anama kavuşabileceğim çok teşekkür ederim' dedi. Emre ona biraz daha para verdi zorla cep telefonunu da verdi, 'oraya varınca hemen beni evin telefonundan ararsın' belki ileride bizde kalır, tahsilini de oradan devam edersin, konuşuruz' dedi. Emre dayım bana yeni bir telefon alacaktı ben sana onun numarasını bildiririm dedi. Adilde tekrar teşekkür edip Emre'ye sarıldı

gözünden iki damla yaş geldi ama Emre bayağı ağladı belli etmedi. Adili geçirdiler. Aradan bir gün geçti, Adil hala aramamıştı. Emre meraklandı telefon etti, telefondaki ses Adilin sesi değildi. Emre heyecanla Adil nerede olduğunu sordu. Telefondaki ses 'ben otobüsün şoförüyüm, küçük bir kaza geçirdik Adil şu anda hastanede' diye cevap verdi.

Emre bir daha donup kalmıştı, daha sonra Adile sık sık telefon etti Adil anne ve babasına kavuşmuştu ama artık o da yürüyemiyordu. Emre onu görmek için Ardahan'a gitmeyi planladı ve bir grup arkadaşını da alarak Adil ve ailesine maddi yardım temin edildi. Bir de Adile tekerlekli sandalye aldılar. Büyük bir minibüs ile Fatma teyze ile beraber çok zevkli bir yolculuktan sonra Ardahan'a ulaştılar. Adil onları bekliyordu. Köylü de duymuş misafirler için hazırlıklar yapmışlardı. Emre'leri çok güzel karşıladılar. İstanbul'dan gelen misafirler çok mutlu olmuşlardı. Yanlarında getirdikleri hediyeleri köylülere dağıttılar onlar da yörelerindeki meşhur tereyağını hediye ettiler. Böylece büyük bir muhabbet ortamı oluştu. Emreler köyde üç gün kaldılar. Geceleri eğlenceler, yemekler yendi ve ayrılma zamanı geldi. O gün emre Adil'e tekerlekli sandalyeyi gösterdi ve 'binsene pis sakat' dedi. 'Emre ve Adili gülme krizi tuttu, kimse bir şey anlamamıştı. Adil tekerlekli sandalyeye oturdu ve arkalarından saatlerce baktı. Neyse ki Emreler bir dahaki yıl yine gelmek için söz vermişlerdi.

O yıl emre Galatasaray lisesine kayıt yaptırdı. Hem fizyoterapiye devam etti hem de başarıyla liseye devam etti. Bir yandan da Adili hiç unutmadı, ona sık sık mektup yazdı, maddi yardımlarda bulundu. Adil kısa zamanda iyileşmişti. Şimdi iyi bir meslek edinmesi için Adil devamlı araştırmalar yapıyor. Bu arada Ardahan'da belediyede kurslar açılmış çeşitli eğitimler veriliyordu. Adil orada tahta oyma ve gümüş takı yapmayı öğrendi. Adil bu konuda çok yetenekliydi. Yaptığı takılar çok beğeniliyordu. Emre'nin girişimi ile İstanbul'da bir galeride sergi açtılar. Adil bir ay kadar Emrelerde kaldı ve yaptığı takıların çoğunu sattılar. Bu arada hurda gümüş topladılar. Bu işin kimyasını da öğrendiler gümüşleri altın suyunda altına benzeterek son derece güzel formlar verdiler. Avrupa'dan kataloglar getirttiler, tabii Emre çok para harcadı ama değiyordu doğrusu. Emre hem üniversiteye devam etti hem de ince ayrıntısına kadar gümüşçülükle ilgilendi. Adilde köyüne bir atölye açtı, bu mesleği herkese öğretti. Emre üniversiteyi bitirdiği yıl alt kattaki Ahmet amca yaşlandığı için artık dükkânı bırakacağını söyledi. Emre için bu bir fırsattı. İşte Nişantaşı'ndaki Adil Emre gümüşçü dükkanı böyle açılmıştı..

